

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΑΙΤΗΣΗ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

1. Του πολιτικού κόμματος με την επωνυμία "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΥΣΗ", που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Ιπποκράτους, αρ. 10-12, και εκπροσωπείται νόμιμα, με ΑΦΜ [REDACTED] Δ.Ο.Υ. [REDACTED] και
2. Του Κυριάκου Βελόπουλου του Ιωσήφ, κατοίκου Αθηνών, οδός Ιπποκράτους 10-12, ατομικά και ως Προέδρου του πολιτικού κόμματος "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΥΣΗ", με ΑΦΜ [REDACTED] Δ.Ο.Υ.

ΚΑΤΑ

του Ελληνικού Δημοσίου, όπως εκπροσωπείται από τον κ. Υπουργό Εξωτερικών της Ελλάδος και κατοικοεδρεύει στην Αθήνα, οδός Ακαδημίας αρ. 1 και από τον Υπουργό Οικονομικών που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα οδός Καρ. Σερβίας αρ. 8.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΗ

1. Της από 17-6-2018 διοικητικής πράξεως υπογραφής από τον Υπουργό Εξωτερικών της Ελλάδος, της «Τελικής Συμφωνίας για την επίλυση των διαφορών οι οποίες περιγράφονται στις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών 817 (1993) και 845(1993), τη λήξη της Ενδιάμεσης Συμφωνίας του 1995 και την εδραίωση Στρατηγικής Εταιρικής Σχέσης μεταξύ των μερών», στο εξής: «Συμφωνία των Πρεσπών», [όπου αναφερόμενο ως "πρώτο μέρος" είναι η Ελληνική Δημοκρατία και το "Δεύτερο μέρος" είναι μη αναφερόμενο αλλά περιγραφόμενο, ως "δεύτερο μέρος που έγινε δεκτό στα Ηνωμένα Έθνη σύμφωνα με την απόφαση της Γενικής συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών 47/225 της 8ης Απριλίου 1993"]

2. Κάθε άλλης, αμέσως ή εμμέσως, συναφούς προγενεστέρας ή μεταγενεστέρας πράξεως ή παραλείψεως, καθώς και πράξεως εκτελέσεως και ιδίως:

- α. Της κατατεθείσας στη Βουλή διοικητικής πράξεως με τη μορφή επιστολής προς τον Γενικό Γραμματέα του ΝΑΤΟ με την οποία ο Υπουργός Εξωτερικών δηλώνει ότι συναινεί στην ένταξη της πΓΔΜ στη Συμμαχία αυτή
- β. Της κατατεθείσας στη Βουλή διοικητικής πράξεως με τη μορφή επιστολής προς τον Πρόεδρο του Συμβουλίου της ΕΕ με την οποία ο Υπουργός Εξωτερικών δηλώνει ότι συναινεί στην έναρξη διαδικασίας διαπραγμάτευσης για την ένταξη της πΓΔΜ στην ΕΕ.

Α. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η προσβαλλόμενη “συμφωνία των Πρεσπών”, παραβιάζει το Σύνταγμα και τους νόμους του Κράτους, εκθέτει τη χώρα μας σε κίνδυνο διαμελισμού, και παραχωρεί το όνομα, τη γλώσσα και την ιθαγένεια των αυτοχθόνων πολιτών της ελληνικής Μακεδονίας, στους εθνικά Σλάβους, πολίτες της γείτονος χώρας με την προσωρινή ονομασία «Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας – F.Y.R.O.M. (διεθνώς ήδη)» ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΚΥΡΩΘΕΙ για τους εξής τουλάχιστον αναγραφόμενους λόγους ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ της:

1) ΠΡΩΤΟΣ ΛΟΓΟΣ :

ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΟΥΣΙΩΔΟΥΣ ΟΡΟΥ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΟ ΜΕΡΟΣ

2) ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ :

ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 82 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

3) ΤΡΙΤΟΣ ΛΟΓΟΣ :

ΥΠΕΡΒΑΣΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΗΣ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΩΝ

(άρθρων 26 και 36 του Συντάγματος)

4) ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΛΟΓΟΣ :

ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ,

ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, ΣΤΟΥΣ ΣΛΑΒΟΥΣ.

5) ΠΕΜΠΤΟΣ ΛΟΓΟΣ :

ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟ 2 ΠΑΡ. 1 ΤΟΥ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Β. ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Με βάση το οργανικό κριτήριο κάθε δήλωση βουλήσεως η οποία προέρχεται από όργανο της εκτελεστικής εξουσίας και η οποία έχει επιτακτικό χαρακτήρα και περιλαμβάνει ρύθμιση αποτελεί διοικητική πράξη. Η προσβαλλόμενη πράξη είναι εκτελεστή διοικητική πράξη. Και αυτό και διότι εξ αυτής επέρχεται η υποχρέωση απόδοσης των κρατικών οργάνων. Επέρχεται δηλαδή άμεση μεταβολή της εννόμου τάξεως, καθώς τα διοικητικά όργανα υποχρεούνται πλέον να ερμηνεύουν την ισχύουσα νομοθεσία κατά τρόπον που να μην θίγει την «συμφωνία».

Στην ελληνική έννομη τάξη το απρόσβλητο με αίτηση ακυρώσεως κατά των κυβερνητικών πράξεων καθιέρωσε το πρώτον το άρθρο 46 παρ. 3 Ν. 3713/1928 «περί Συμβουλίου Επικρατείας», το οποίο όριζε ότι δεν μπορούν να προσβληθούν με αίτηση ακυρώσεως «αι κυβερνητικά πράξεις και διαταγαί, αι αναγόμεναι εις την διαχείρισιν της

πολιτικής εξουσίας». Τόσο η διάταξη του άρθρου 45 παρ. 5 Ν.Δ. 170/1973, όσο και η νυν διάταξη του άρθρου 45 παρ. 5 ΠΔ 18/1989 είναι πανομοιότυπες. Ούτε η νομολογία του ΣτΕ ούτε και η θεωρία του Διοικητικού Δικαίου ανέπτυξαν μέχρι τώρα μία σταθερή και πάγια θέση για την έννοια και τον χαρακτήρα των κυβερνητικών πράξεων.

Κατά το άρθρο 45 παρ. 5 του π.δ. 18/1989 **“Δεν υπόκεινται σε αίτηση ακυρώσεως οι κυβερνητικές πράξεις και διαταγές, που ανάγονται στη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας”**. Από τον ανωτέρω νομοθετικό ορισμό της έννοιας των “κυβερνητικών πράξεων και διαταγών”, που περιλαμβάνεται στο άρθρο 45 παρ. 5 του π.δ. 18/1989 μπορούν να συναχθούν δύο, κατ’ αρχήν, συμπεράσματα:

Πρώτον, οι πράξεις αυτές είναι, κατά τα λοιπά, διοικητικές πράξεις, δηλαδή εκτελεστές πράξεις της Διοικήσεως, οι οποίες θα υπόκεινταν άλλως στον ακυρωτικό δικαστικό έλεγχο. Είναι προφανές ότι εάν οι πράξεις αυτές δεν ήταν “διοικητικές”, τότε δεν θα είχε νόημα η ύπαρξη της ανωτέρω νομοθετικής προβλέψεως.

Δεύτερον, οι εν λόγω “πράξεις” και “διαταγές” ανάγονται στη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας”. Εισάγεται, έτσι, ένα λειτουργικό κριτήριο, με βάση το οποίο κρίνεται η ιδιαίτερη φύση της “κυβερνητικής πράξης”.

Το ζήτημα που απομένει, βέβαια, να διευκρινισθεί εν προκειμένω είναι ποιές πράξεις διοικητικών οργάνων ανάγονται στη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας.

Σύμφωνα με πάγια νομολογία του ανωτάτου διοικητικού δικαστηρίου, ο χαρακτηρισμός μιας πράξεως ως “κυβερνητικής” ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του ΣτΕ (βλ. ΣτΕ 105/1981). Αντίθετα, έχει κριθεί ότι “δεν είναι έργο του

νομοθέτου να χαρακτηρίζει κατ'οικείαν κρίσιν ωρισμένες κατηγορίας πράξεων ως Κυβερνητικές και να εξαιρεί ούτω αυτές από τον έλεγχο του Συμβουλίου της Επικρατείας" (ΣΤΕ 1947/1960. Πρβλ. επίσης ΣΤΕ 2438/1966, 2528/1974 Ολ.).

Το ΣΤΕ έχει κρίνει κατ' επανάληψη ως αντισυνταγματικές παρόμοιες νομοθετικές διατάξεις (πρβλ. ενδεικτικά ΣΤΕ 97/1937, 455/1943, 1278/1949, 2438/1966 κ.ά.).

Το κριτήριο με βάση το οποίο είναι δυνατόν να χαρακτηρισθεί μια εκτελεστή διοικητική πράξη ως "κυβερνητική" και, συνακόλουθα, να εξαιρεθεί αυτή από τον ακυρωτικό δικαστικό έλεγχο είναι, συνταγματική, και ήδη η αρχή της διάκρισης των εξουσιών, η οποία οριοθετεί το εύρος αρμοδιότητας των κρατικών λειτουργιών. Το ΣΤΕ έχει κρίνει ότι στην κατηγορία των "κυβερνητικών πράξεων" ανήκουν, ιδίως, εκείνες που αναφέρονται στις σχέσεις ανάμεσα στα κρατικά όργανα, όπως είναι λ.χ. το διάταγμα διάλυσης της Βουλής και προκήρυξης εκλογών (ΣΤΕ 250/1930, 1596/1951, 1789/1951, 318/1956, 1810/1961, 484/1978, 1299/1986, καθώς και η σχολιαζόμενη από αριθμ. 1398/2000), προκήρυξης δημοψηφίσματος (ΣΤΕ 2468/1968), αποδοχής παραιτήσεως υπουργού ή της Κυβέρνησης και η εντολή σχηματισμού της Κυβέρνησης (ΣΤΕ 1467/1967, 1631/1975), η άσκηση νομοθετικής πρωτοβουλίας εκ μέρους των οργάνων της εκτελεστικής εξουσίας (ΣΤΕ 102/1930, 347/1937). Έχει κριθεί, ακόμη, ότι στην ίδια κατηγορία των "κυβερνητικών πράξεων" ανήκουν και οι πράξεις που αφορούν τις διεθνείς σχέσεις της χώρας (λ.χ. ΣΤΕ 2389/1953, 1317/1972), όπως για παράδειγμα είναι η σύναψη και εκτέλεση διεθνών συνθήκων (ΣΤΕ 210/1933, 873/1934, 678/1939, 3235/1969) και γενικότερα εκείνες που άπτονται της

ρυθμίσεως των διεθνών σχέσεων της χώρας και της διπλωματικής προστασίας ελλήνων υπηκόων στο εξωτερικό (ΣΤΕ 796/1931). Ως "κυβερνητικές πράξεις" θεωρήθηκαν ακόμη ορισμένες που αφορούν την εσωτερικής και εξωτερική ασφάλεια του κράτους, όπως είναι η κήρυξη πολέμου και επιστράτευσης (ΣΤΕ 164/1940).

Το Σύνταγμα, άλλοτε κατά τρόπο ρητό (άρθρα 90 παρ. 6 και 91 παρ. 4) και άλλοτε υπαινικτικά εξαιρεί ορισμένες διοικητικές πράξεις από τον ακυρωτικό δικαστικό έλεγχο. Η πρόβλεψη αυτή, ωστόσο συνιστά όλως εξαιρετική περίπτωση και πρέπει να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται στενά. Σε περίπτωση δε αμφιβολίας (in dubio) πρέπει να γίνεται δεκτό ότι η πράξη δεν είναι "κυβερνητική". Σε απώτερη αναγωγή, ο αποκλεισμός του δικαστικού αυτού ελέγχου αποσκοπεί στη διασφάλιση ορισμένων συνταγματικών αγαθών (όπως είναι λ.χ. η ασφάλεια και ακεραιότητα της χώρας, η ομαλή λειτουργία του πολιτικού συστήματος ή ανάπτυξη σχέσεων ειρήνης και συνεργασίας με τρίτες χώρες και άλλα υποκείμενα του διεθνούς δικαίου κ.ο.κ.). Σε πολλές περιπτώσεις, εξάλλου, η προσφυγή στη θεωρία των κυβερνητικών πράξεων προκειμένου η απορριφθεί ως απαράδεκτη μια αίτηση ακυρώσεως είναι περιττή. Τούτο συμβαίνει γιατί με τη συνεπή εφαρμογή των όρων του παραδεκτού της αιτήσεως ακυρώσεως, όπως είναι ιδίως η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος και η φύση της προσβαλλόμενης πράξης ως εκτελεστής διοικητικής, είναι δυνατός ο περιορισμός της ανάγκης επίκλησης της ανωτέρω θεωρίας.

Δεν πρέπει, εξάλλου, να παραβλέπεται ότι η θεωρία των "κυβερνητικών πράξεων" ενέχει σημαντικούς κινδύνους για τη λειτουργία του δικαιώματος δικαστικής προστασίας.

Είναι δυνατόν να αποτελέσει, έτσι, όχημα για την παραβίαση δημοκρατικών και δικαιοκρατικών θεσμών.

Προς την κατεύθυνση του περιορισμού των περιπτώσεων εφαρμογής της θεωρίας αυτής, κινείται η νομολογία του ΣτΕ την τελευταία εικοσαετία. Αναφέρονται χαρακτηριστικά οι αποφάσεις του Δικαστηρίου που αρνούνται το χαρακτηρισμό ως "κυβερνητικών πράξεων" της άρνησης της Κυβέρνησης να χορηγήσει τηλεοπτικό χρόνο στα πολιτικά κόμματα (ΣτΕ 1288/1992 Ολ.), της απαγόρευσης πρόσβασης των ενδιαφερομένων στους ατομικούς φακέλους πολιτικών φρονημάτων (ΣτΕ 2139/1993 Ολ.), της απέλασης αλλοδαπού (ΣτΕ 2181/1987, 3149/1987).

Σε κάθε περίπτωση, οι "κυβερνητικές πράξεις" δεν βρίσκονται στο απυρόβλητο, γεγονός που θα τις τοποθετούσε εκτός και υπεράνω των περιορισμών που επιβάλλουν οι αρχές της νομιμότητας και του κράτους δικαίου.

Γ. ΛΟΓΟΙ ΑΚΥΡΩΣΗΣ

ΠΡΩΤΟΣ ΛΟΓΟΣ:

ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΟΥΣΙΩΔΟΥΣ ΟΡΟΥ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΟ ΜΕΡΟΣ (ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ ΑΡΘΡΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΡ. 4 ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ Ε, αλλά και ΑΡΘΡΟ 1 ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ 12)

--- Η Συμφωνία των Πρεσπών, ως διεθνής συνθήκη, υπάγεται στις διατάξεις της Σύμβασης της Βιέννης του 1969 για το Δίκαιο των Συνθηκών. Δυνάμει του άρθρου 54 της συμφωνίας της Βιέννης, η λήξη της συνθήκης ή καταγγελία ταύτης δύνανται να

λάβουν χώρα α) συμφώνως προς τας διατάξεις της συνθήκης, και β) ανά πάσα στιγμή, δια της συναινέσεως όλων των μερών κατόπιν διαβουλεύσεων μετά των άλλων συμβαλλομένων κρατών.

Επιπροσθέτως, δυνάμει του άρθρου 60 της σύμβασης της Βιέννης, και του άρθρου 1 αυτής, ουσιώδης παραβίαση διμερούς συνθήκης εκ μέρους, παρέχει το δικαίωμα εις το έτερον μέρος να επικαλεσθεί την παραβίαση ταύτην ως λόγο λήξεως ή αναστολής εφαρμογής της συνθήκης εν όλω ή εν μέρει!

Παράλληλα, στη συμφωνία των Πρεσπών, στο Μέρος 1^ο, Άρθρο 1^ο, παράγραφος 4, περίπτωση 4, αναφέρεται ότι " το Δεύτερο Μέρος θα ολοκληρώσει in toto τις συνταγματικές τροποποιήσεις έως το τέλος του 2018".

Πλην όμως, ήδη παρά την παρέλευση της τασσόμενης από τα μέρη συμφωνίας, ήτοι και την 31^η Δεκεμβρίου 2018, το Δεύτερο Μέρος δεν έχει ολοκληρώσει εν συνόλω τις συνταγματικές τροποποιήσεις. Με τον τρόπο αυτό έχει παραβιάσει την ως άνω διάταξη της Συμφωνίας. Η διάταξη αυτή μάλιστα κρίνεται ουσιώδης, καθώς εάν τα Μέρη δεν τη θεωρούσαν κρίσιμη, δε θα είχαν θέσει συγκεκριμένο χρονικό προσδιορισμό. Η τοποθέτηση ενός χρονικού σημείου, έως του οποίου το Δεύτερο Μέρος όφειλε να ολοκληρώσει τις συνταγματικές του διεργασίες, τροποποιήσεις είναι και δέον όπως αξιολογηθεί ως δεσμευτικός, ουσιώδης και κρίσιμος καθώς εάν τα Μέρη δεν ήθελαν να δεσμευθούν χρονικά, θα είχαν παραλείψει τον ως άνω όρο. Δέον όπως σημειωθεί στο σημείο αυτό πως η καθυστέρηση του Δεύτερου Μέρους να ολοκληρώσει in toto τις συνταγματικές τροποποιήσεις, συνιστά όχι μόνο καθ' αυτήν παραβίαση της συμφωνίας, αλλά έχει και περαιτέρω ερμηνείες και σημασία, και πλέον συγκεκριμένα:

- καταδεικνύει αν μη τι άλλο την προοπτική της εν λόγω συμφωνίας, αλλά και τη (α)συνέπεια του Δεύτερου Μέρους σε σχέση με τα συμφωνηθέντα, αφού απεδείχθη ανέκδοτο ακόμα και ένα χρονικό όριο να τηρήσει. Η ως άνω συμπεριφορά στις απαρχές ακόμα της εφαρμογής της συμφωνίας, κάθε άλλο παρά ευοίωνη είναι σχετικά με την μετέπειτα τήρηση των συμφωνηθέντων, και

-καθιστά προφανείς τις δυσκολίες του πρωθυπουργού της γείτονος χώρας και συνυπογράφοντος την παρούσα συμφωνία να πείσει το λαό του αλλά και τους βουλευτές του για αυτήν. Είναι πραγματικά απορίας άξιο τι επιτυχία μπορεί να έχει μια συμφωνία μεταξύ δύο λαών, οι οποίοι στο μόνο που συμφωνούν είναι ότι διαφωνούν με την εν λόγω συμφωνία!! Έτσι αν μη τι άλλο διαφαίνονται τα κωλύματα στην ειρηνική εφαρμογή της Συμφωνίας των Πρεσπών η οποία εκ του περιεχομένου της και μόνο έχει προκαλέσει σωρεία αντιδράσεων.

Επανερχόμενοι στο νομικό σκέλος του πρώτου λόγου της ακύρωσης της Συμφωνίας των Πρεσπών, η μη τήρηση ουσιώδους όρου αυτής συνιστά λόγο λήξης αυτής, καθιστώντας αυτήν επί της ουσίας άκυρη.

--- Επιπλέον, η Βουλή των Σκοπίων ενέκρινε την τροπολογία XXXIII του Συντάγματος, με την οποία οι λέξεις «Δημοκρατία της Μακεδονίας» αλλάζουν με τις λέξεις «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας» και η λέξη «Μακεδονία» αλλάζει με τη λέξη «Βόρεια Μακεδονία». Αυτό έγινε σε όλα τα άρθρα του Συντάγματος, εκτός από το άρθρο 36!

«Με την τροπολογία 36 εξασφαλίζεται η ιστορική και πολιτιστική κληρονομιά του μακεδονικού λαού» ανέφερε ο πρωθυπουργός

των Σκοπίων, δικαιολογώντας την εξαίρεση του εν λόγω άρθρου από τις αλλαγές.

Ωστόσο, η Συμφωνία των Πρεσπών στο άρθρο 1, παράγραφος 12, αναφέρει πως «το όνομα και οι ορολογίες όπως αναφέρονται στο Άρθρο 1 της παρούσας Συμφωνίας θα ενσωματωθούν στο Σύνταγμα του δεύτερου Μέρους. Η αλλαγή αυτή θα γίνει en bloc με μια τροποποίηση. Κατ'εφαρμογή αυτής της τροποποίησης, το όνομα και οι ορολογίες θα αλλάξουν αντιστοίχως σε όλα τα άρθρα του Συντάγματος. Επιπροσθέτως, το Δεύτερο μέρος θα προβεί στις κατάλληλες τροποποιήσεις του Προοιμίου, του Άρθρου 3 και του Άρθρου 49, κατά τη διάρκεια της αναθεώρησης του Συντάγματος».

Εξάλλου, ο Ζάεφ δήλωσε στην Ολομέλεια της σκοπιανής Βουλής πως οι αναθεωρήσεις θα ενσωματωθούν στο Σύνταγμα της χώρας, μόνο εάν η Ελλάδα υιοθετήσει τη συμφωνία των Πρεσπών και υποστιάσει το πρωτόκολλο για την ένταξη της στο NATO.

Η Συμφωνία των Πρεσπών βασίζεται στο εξής σχήμα: Η ΠΓΔΜ θα προχωρήσει σε αλλαγές στο Σύνταγμά της (που περιλαμβάνουν και το όνομα της χώρας) και θα δείξει ότι αφήνει πίσω τις ιδεοληψίες περί αλύτρωτων τμημάτων της Μακεδονίας. Η Ελλάδα αντιστοίχως θα δεχθεί την ένταξη της ΠΓΔΜ στο NATO και στην ΕΕ. Επομένως το θέμα των συνταγματικών αλλαγών είναι μείζον. Αφορά στο σκέλος της συμμορφώσεως της ΠΓΔΜ προς όσα συμφωνήθηκαν για να αρχίσουν να τρέχουν οι ελληνικές υποχρεώσεις.

Το άρθρο 36 του Συντάγματος αναφέρει: «*Η Δημοκρατία εγγυάται ιδιαίτερα ασφαλιστικά δικαιώματα σε βετεράνους του αντιφασιστικού πολέμου και όλων των μακεδονικών εθνικών απελευθερωτικών πολέμων, σε αναπήρους πολέμου, σε εκείνους που εξορίστηκαν και φυλακίστηκαν για τα ιδεώδη της ξεχωριστής ταυτότητας του μακεδονικού λαού και του μακεδονικού κράτους, καθώς και σε μέλη της οικογένειάς τους που δεν έχουν τα υλικά μέσα για να συντηρηθούν. Τα συγκεκριμένα δικαιώματα ρυθμίζονται με νόμο*».

Πρώτον, η τροπολογία ανοίγει παράθυρο για την παράλληλη χρήση των όρων “Βόρεια Μακεδονία” αλλά και “μακεδονικό κράτος”: Πρόκειται για την πιο ουσιαστική τροποποίηση του Συντάγματος. Αφορά στη χρήση του όρου “Βόρεια Μακεδονία” που θα αντικαταστήσει τον όρο “Μακεδονία”. Στο προτεινόμενο κείμενο διευκρινίζεται, όμως, ότι από την τροποποίηση εξαιρείται το άρθρο 36 του Συντάγματος.

Στο κείμενο υπάρχει ρητή αναφορά στο «μακεδονικό κράτος» [Македонскиот Ержавност]. Πρόκειται για σαφή παραβίαση της Συμφωνίας των Πρεσπών που ορίζει ότι «ο επιθετικός προσδιορισμός για το κράτος, τα επίσημα όργανά του και τις άλλες δημόσιες οντότητες θα ευθυγραμμίζεται με το επίσημο όνομα του Δευτέρου Μέρους ή το σύντομο όνομα ήτοι ‘της Δημοκρατίας της Βόρειας Μακεδονίας’ ή ‘της Βόρειας Μακεδονίας’» (άρθρο 1.3.ζ). Με την εξαίρεση του άρθρου 36 διατηρούν το δικαίωμα να χρησιμοποιούν και τυπικώς τον όρο «μακεδονικό κράτος» παράλληλα με τον όρο «Βόρεια Μακεδονία».

Δεύτερον, ποιοι είναι «οι μακεδονικοί εθνικοί απελευθερωτικοί πόλεμοι», που αναφέρονται στο ίδιο άρθρο 36; Στην αντίληψη των Σλαβομακεδόνων σε αυτούς περιλαμβάνεται η εξέγερση του Ίλιντεν του 1903, η αντίσταση κατά των Γερμανών και ο ελληνικός εμφύλιος πόλεμος. Επομένως, συνεχίζει να θεωρείται εθνικός απελευθερωτικός τους αγώνας ο Ελληνικός εμφύλιος. Με άλλα λόγια, εμμέσως πλην σαφώς θα συνεχίσει να υπάρχει και στο τροποποιημένο Σύνταγμα εδαφική διεκδίκηση σε βάρος της Ελληνικής Μακεδονίας.

---Τροπολογία XXXIV – Ο «Μακεδονισμός» παραμένει

Στο Προοίμιο του Συντάγματος της «Δημοκρατίας της Μακεδονίας» οι λέξεις «οι αποφάσεις της ASNOM» αντικαθίστανται με τις λέξεις «η Διακήρυξη της Πρώτης Συνεδρίασης της Αντιφασιστικής Συνέλευσης του Λαϊκού Απελευθερωτικού Μετώπου (ASNOM) προς τον μακεδονικό λαό για την πραγματοποιηθείσα συνεδρίαση της ASNOM>>. Μετά την λέξη «έτος» προστίθενται οι λέξεις «και της Συμφωνίας-Πλαισίου της Οχρίδας», ενώ διαγράφονται οι λέξεις «αποφάσισαν να». Το προοίμιο του Συντάγματος αναφέρει μεταξύ άλλων:

«Έχοντας ως αφετηρία ... τις παραδόσεις της κρατικής υποστάσεως και της νομιμότητας της Δημοκρατίας του Κρουσόβου [1903] και τις ιστορικές αποφάσεις της Αντιφασιστικής Συνέλευσης του Λαϊκού Απελευθερωτικού Μετώπου της Μακεδονίας [1944]».

Η γενικόλογη αναφορά στις αποφάσεις της Αντιφασιστικής Συνελεύσεως του Λαϊκού Απελευθερωτικού Μετώπου που έγινε το 1944, αντικαθίστανται με τη Διακήρυξη της ίδιας συνελεύσεως. Υποτίθεται ότι έτσι μετριάζονται οι ακρότητες εκείνων των

αποφάσεων. Το κείμενο της διακηρύξεως αναφέρεται σε πολλά. Μεταξύ αυτών, όμως, μιλά για «επαίσχυντη κατάτμηση της Μακεδονίας» το 1912, για «καταπίεση του λαού της Μακεδονίας σε όλα τα τμήματα» και εύχεται «να σβήσουν τα σύνορα που σηκώθηκαν διαιρώντας αδερφό από αδελφό, Μακεδόνα από Μακεδόνα».

Πρόκειται περί εντελώς προσχηματικής τροποποίησης. Στο προοίμιο του Συντάγματος της ΠΓΔΜ παραμένει ισχυρό το ιδεολόγημα του «μακεδονισμού». Εξακολουθεί να είναι βάση του Συντάγματος η ένωση όλων των τμημάτων της Μακεδονίας. Για του λόγου το αληθές ακολουθούν τα επίμαχα αποσπάσματα από την Διακήρυξη της Αντιφασιστικής Συνέλευσης.

«Λαέ της Μακεδονίας, λόγω των προσώτων και των αποστατών, το μοιραίο έτος του 1912 σας βρήκε διχασμένους, ματωμένους και αποδιοργανωμένους, και η γη σας χωρίστηκε μεταξύ των ιμπεριαλιστών εισβολέων. Αυτή η επαίσχυντη κατάτμηση της Μακεδονίας επιβεβαιώθηκε το 1919 και εσείς συνεχίσατε να είστε υπό τον ζυγό της καταπίεσης...Εν όψει των αιώνιων ιδεωδών του λαού της Μακεδονίας, το πρώτο Μακεδονικό Εθνικό Συμβούλιο διακηρύσσει σε ολόκληρο τον κόσμο την δίκαιη και αποφασιστική του φιλοδοξία για την ένωση όλου του μακεδονικού λαού, με βάση την αρχή που βασίζεται στο δικαίωμα της αυτοδιάθεσης. Αυτό θα θέσει τέλος στην καταπίεση του λαού της Μακεδονίας σε όλα τα τμήματα και θα προσφέρει τις προϋποθέσεις για γνήσια αλληλεγγύη και ειρήνη στους βαλκανικούς λαούς... Μακεδόνες υπό τη Βουλγαρία και την Ελλάδα, Η ενοποίηση ολόκληρου του λαού της Μακεδονίας εξαρτάται από τη συμμετοχή του στο γιγαντιαίο

αντιφασιστικό μέτωπο. Μόνο με την καταπολέμηση του άθλιου φασίστα κατακτητή θα αποκτήσετε το δικαίωμά για αυτοδιάθεση και ένωση ολόκληρου του μακεδονικού λαού στο πλαίσιο της Γιουγκοσλαβίας του Τίτο, η οποία έχει γίνει μια ελεύθερη κοινότητα χειραφετημένων και ίσων λαών. Είθε ο αγώνας του Μακεδονικού Πεδεμοντίου* να σας υποκινήσει να δώσετε ακόμα σκληρότερη μάχη ενάντια στους φασιστές καταπιεστές! Είθε η πορεία αυτού του τμήματος της Μακεδονίας να γίνει το μονοπάτι σας, αφού είναι το μόνο που οδηγεί στην ελευθερία και στην ενοποίηση ολόκληρου του μακεδονικού έθνους! Είθε η συμμετοχή της στον γενικό αντιφασιστικό αγώνα να δώσει ζωή στις αρχές που διακηρύχτηκαν από το πρώτο Εθνικό Συμβούλιο της Μακεδονίας και να σβήσει τα σύνορα που σηκώθηκαν, διαιρώντας αδερφό από αδελφό, Μακεδόνα από Μακεδόνα.

[*όπως στην Ιταλία το βασίλειο του Πεδεμοντίου ένωσε ολόκληρη την Ιταλία]

--- Τροπολογία XXXVI

1. Η Πολιτεία προστατεύει, εγγυάται και καλλιεργεί την ιστορική και την πολιτιστική κληρονομιά του μακεδονικού λαού.
2. Η Πολιτεία προστατεύει τα δικαιώματα και τα συμφέροντα των υπηκόων της που ζουν ή διαμένουν στο εξωτερικό και προωθεί τους δεσμούς τους με την πατρίδα.
3. Η Πολιτεία μεριμνά για τους ανήκοντες στον μακεδονικό λαό που ζουν στο εξωτερικό.
4. Επ' αυτού, η Πολιτεία δεν θα αναμειγνύεται στα κυριαρχικά δικαιώματα άλλων κρατών και στις εσωτερικές τους υποθέσεις.

5. Με αυτήν την τροπολογία αντικαθίσταται το άρθρο 49 του Συντάγματος της Δημοκρατίας της Μακεδονίας.

Το σημερινό άρθρο 49 του Συντάγματος αναφέρει: «*Η Δημοκρατία φροντίζει για το καθεστώς και τα δικαιώματα των προσώπων που ανήκουν στον μακεδονικό λαό σε γειτονικές χώρες, καθώς και τους Μακεδόνες αποδήμους, βοηθά την πολιτισμική τους ανάπτυξη και προωθεί τους δεσμούς με αυτούς. Η Δημοκρατία φροντίζει για την πολιτιστική, οικονομική και κοινωνική ζωή και τα ασφαλιστικά δικαιώματα των πολιτών της Δημοκρατίας στο εξωτερικό*».

Υποτίθεται ότι στόχος της αναθεώρησης ήταν να ευθυγραμμισθεί λεκτικά με το άρθρο 108 του ελληνικού Συντάγματος (Απόδημος Ελληνισμός) που ορίζει: «*Το κράτος μεριμνά για τη ζωή του απόδημου Ελληνισμού και τη διατήρηση των δεσμών του με τη μητέρα Πατρίδα. Επίσης μεριμνά για την παιδεία και την κοινωνική και επαγγελματική προαγωγή των Ελλήνων που εργάζονται έξω από την επικράτεια*».

Τα προβλήματα που απορρέουν από τη συγκεκριμένη τροπολογία είναι ότι διατηρείται η διάκριση ανάμεσα σε πολίτες της ΠΓΔΜ που κατοικούν στο εξωτερικό και σε "Μακεδόνες" που επίσης κατοικούν εκτός των συνόρων της χώρας. Η αλλαγή που επιχειρείται είναι εντελώς προσχηματική. Αντί για "Μακεδόνες" που κατοικούν σε γειτονικές χώρες, η αναφορά γίνεται σε "Μακεδόνες" που κατοικούν στο εξωτερικό που προφανέστατα περιλαμβάνει βεβαίως και τις γειτονικές χώρες. Εάν δεν δρούσαν κακόπιστα οι Σλαβομακεδόνες, θα έπρεπε να αναφερθούν μόνον σε διασπορά ή αποδήμους.

Επεξήγηση της Τροπολογίας XXXIII

Σκοπός αυτών των αλλαγών του Συντάγματος είναι η εφαρμογή της Συμφωνίας με την Ελλάδα, η οποία θα καταστήσει δυνατή την ένταξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ. Επ' αυτού, σύμφωνα με την Τελική Συμφωνία με την Ελληνική Δημοκρατία, προβλέπεται ότι οι τροπολογίες τίθενται σε ισχύ την ημέρα της κύρωσης, από το Κοινοβούλιο της Ελληνικής Δημοκρατίας, της Τελικής Συμφωνίας και του Πρωτοκόλλου ένταξης στο ΝΑΤΟ. Επομένως, σε περίπτωση που αυτά τα δύο έγγραφα δεν τεθούν σε ισχύ, δεν θα τεθούν σε ισχύ ούτε και οι προβλεπόμενες τροπολογίες.

Με τη συγκεκριμένη επεξήγηση οι Σλαβομακεδόνες επιδιώκουν να τροποποιήσουν το κείμενο της Συμφωνίας των Πρεσπών ως προς τη διαδικασία που ορίζεται στα άρθρα 1.4 και 2.4:

Άρθρο 1.4. δ. Το Δεύτερο Μέρος [ΠΓΔΜ] θα ξεκινήσει τη διαδικασία των συνταγματικών τροποποιήσεων όπως προβλέπεται στην παρούσα συμφωνία. **ε.** Το Δεύτερο Μέρος [ΠΓΔΜ] θα ολοκληρώσει ή για τις συνταγματικές τροποποιήσεις έως το τέλος του 2018. **ζ.** Μόλις το Δεύτερο Μέρος [ΠΓΔΜ] γνωστοποιήσει την ολοκλήρωση των προβλεπόμενων συνταγματικών τροποποιήσεων και όλων των εσωτερικών νομικών διαδικασιών, προκειμένου να τεθεί σε ισχύ η παρούσα συμφωνία, το Πρώτο Μέρος [Ελλάδα] θα κυρώσει χωρίς καθυστέρηση την παρούσα Συμφωνία.

Άρθρο 2.4. β. «ii... Η εν λόγω υποστήριξη [για ένταξη στο ΝΑΤΟ] εκ μέρους του Πρώτου Μέρους (Ελλάδα) τελεί υπό τους όρους... της ολοκλήρωσης των συνταγματικών τροποποιήσεων, που

προβλέπονται στην παρούσα συμφωνία. Με τη λήψη της γνωστοποίησης από το Δεύτερο Μέρος (ΠΓΔΜ) αναφορικά... με την ολοκλήρωση των τροποποιήσεων στο Σύνταγμα του Δευτέρου Μέρους (ΠΓΔΜ), το Πρώτο Μέρος (Ελλάδα) θα κυρώσει το πρωτόκολλο για την ένταξη του Δευτέρου Μέρους (ΠΓΔΜ) στο ΝΑΤΟ. Η εν λόγω κυρωτική διαδικασία θα ολοκληρωθεί μαζί με τη διαδικασία κύρωσης της παρούσας Συμφωνίας».

Επομένως, σύμφωνα με τα ρητώς οριζόμενα στη Συμφωνία των Πρεσπών, για να ξεκινήσει η Ελλάδα την κύρωση της Συμφωνίας και του Πρωτοκόλλου εντάξεως στο ΝΑΤΟ, θα πρέπει η ΠΓΔΜ να ολοκληρώσει όλες τις εσωτερικές διαδικασίες ήτοι (σημαίνει στο σύνολό τους, καθ' ολοκληρίαν). Δεν μπορεί να θέσει όρο ότι, για να ισχύσουν, θα πρέπει και η Ελλάδα να προβεί σε κάποιες επιπλέον ενέργειες.

Παρά ταύτα, η ΠΓΔΜ προσπαθεί με μία επεξήγηση τροπολογίας(!) μονομερώς να αλλάξει τη Συμφωνία των Πρεσπών. Ορίζει ότι οι αλλαγές του Συντάγματος της ψηφίζονται μεν τώρα, αλλά θα ισχύσουν μετά την κύρωση (α) της συμφωνίας των Πρεσπών από την Ελλάδα και (β) του πρωτοκόλλου εντάξεως της ΠΔΓΜ στο ΝΑΤΟ. Πρόκειται περί σαφούς παραβίασεως της Συμφωνίας των Πρεσπών.

Εξ όλων των ανωτέρω προκύπτει ότι το Δεύτερο μέρος έχει προβεί σε πολλαπλή παραβίαση ουσιωδών όρων της συμφωνίας, η μια αφορώσα το χρονικό σημείο ολοκλήρωσης των συνταγματικών τροποποιήσεων για τις οποίες έχει δεσμευθεί, ήτοι το Μέρος 1 άρθρο 1 παραγ. 4 περιπτ. 4, οι δε λοιπές (ήτοι άρθρο 1 παρ. 12,

άρθρο 1 παρ. 4 δ, άρθρο 2 παρ. 4, και άρθρο 1 παρ 3 περιλαμβανομένων) αφορούσες το περιεχόμενο των εν λόγω τροποποιήσεων, οι οποίες τυγχάνουν άκρως προσηματικές, δεν επιτελούντο σκοπό του άρθρου της συμφωνίας και για το λόγο αυτό καθιστούν άκυρη τη συμφωνία στο σύνολό της.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ :

ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 82 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Σύμφωνα με το άρθρο 82&1 του Συντάγματος : «Η Κυβέρνηση καθορίζει και κατευθύνει τη γενική πολιτική της Χώρας, σύμφωνα με τους ορισμούς του Συντάγματος και των νόμων». Δια του άρθρου αυτού γίνεται σαφές, ότι η κυβερνητική εξουσία δεν είναι απεριόριστη. Περιορίζεται από τους ορισμούς του Συντάγματος και των νόμων και καθ' επέκταση από τη δικαστική εξουσία.

Από την μελέτη της συνθήκης του Βουκουρεστίου, προκύπτει ότι δεν αναφέρεται πούθενά περιοχή, έθνος ή κράτος με το όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. Ότι το 1913, δια της συνθήκης του Βουκουρεστίου, η Ελλάδα απέκτησε το μεγαλύτερο και νότιο τμήμα της Μακεδονίας, το οποία νομίμως (δια του ΦΕΚ Α'217/28.10.1913) κατέχει μέχρι σήμερα. Ότι με την προσβαλλόμενη "Συνθήκη των Πρεσπών", η Ελλάδα επανακαθορίζει τα βόρεια σύνορά της, αναγνωρίζοντας ότι βορείως συνορεύει με το κράτος της Μακεδονίας, ακυρώνοντας την πρότερη συμφωνία του Βουκουρεστίου, σύμφωνα με την οποία κράτος (είτε περιοχή είτε έθνος Μακεδονίας δεν υπάρχει) και η Ελλάδα συνορεύει βορείως με την Αλβανία, τη Σερβία και τη Βουλγαρία.

Εκ των ανωτέρω προκύπτει, ότι η προσβαλλόμενη "Συμφωνία των Πρεσπών", αποτελεί ανυπόστατη κυβερνητική πράξη, μη σύμφωνη με τους ορισμούς του Συντάγματος και του νόμου ΦΕΚ Α'217/28.10.1913, δια του οποίου καθορίζονται από το 1913 έως σήμερα, τα βόρεια σύνορα της Ελλάδος. Το γεγονός ότι η συμφωνία του Βουκουρεστίου ισχύει μέχρι την υπογραφή της Συμφωνίας των Πρεσπών, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι στη συμφωνία των Πρεσπών η Μακεδονία εμφανίζεται ως περιοχή δίχως όνομα.

Με την υπογραφή της συμφωνίας όμως από τον Υπουργό εξωτερικών της χώρας μας, η ανώνυμη μέχρι πρότινος περιοχή, αποκτά όνομα, κρατική υπόσταση, την Μακεδονική γλώσσα και οι πολίτες της την Μακεδονική εθνικότητα. Εκ του ονόματος μάλιστα που της παραχωρήθηκε "βόρειος Μακεδονία", αναγνωρίζεται έμμεσα και υπαινικτικά ότι υπάρχει δήθεν νότιος Μακεδονία, κατεχόμενη υπό των Ελλήνων και δήθεν Ανατολική Μακεδονία, κατεχόμενη υπό των Βουλγάρων. Δια της αναγνώρισεως αυτής από τους Έλληνες, τίθενται υπό αμφισβήτηση τα σύνορα μεταξύ Ελλάδος, Σερβίας, Βουλγαρίας, ζητώντας επανακαθορισμό. Δεδομένου μάλιστα ότι ούτε η Σερβία, ούτε η Βουλγαρία αναγνώρισαν το ανώνυμο και ανυπόστατο μέχρι πρότινος κράτος της δήθεν «Βόρειας Μακεδονίας», προκύπτει ότι η συμφωνία του Βουκουρεστίου ακυρώνεται από τους Έλληνες μονομερώς.

Με την παράνομα και αντισυνταγματικά δολίως επιχειρούμενη αυτή ακύρωση της Συμφωνίας του Βουκουρεστίου και αμφισβήτηση αυτής, η ελληνική κυβέρνηση θέτει σε κίνδυνο τα κυριαρχικά της δικαιώματα επί

της Μακεδονίας, ανοίγοντας έναν δρόμο διεκδικήσεων, τόσο από τους αυτοαποκαλούμενους "Μακεδόνες" που θέλουν την αυτονομία τους, όσο και από τα γειτονικά κράτη (Σερβία – Βουλγαρία, αλλά με δεδομένη την πληθυσμιακή σύνθεση της F.Y.R.O.M. και την γεννησιμότητα των σκόρπιων εθνικών της κοινωνικών ομάδων της, προοπτικά ίσως και της («Μεγάλης») Αλβανίας», καθώς και από τον πρότερο κατακτητή, την τότε Οθωμανική Αυτοκρατορία και σημερινή Τουρκία.

Εν ολίγοις η Ελλάδα καταργεί απρόκλητα το νομικό πλαίσιο δια του οποίου απέκτησε κυριαρχία και συνεπώς και κυριότητα επί μέρους της Μακεδονίας, με αποτέλεσμα η κυριότητα αυτή ευλόγως να τίθεται υπό αμφισβήτηση. Εξ αυτού προκύπτει απώλεια εθνικής κυριαρχίας, όχι λόγω ανωτέρας βίας ή διεθνούς συνθήκης, αλλά λόγω μίας αφελούς και παράνομης επιχειρούμενης κατάργησης νόμου. Παράνομης διότι ο νόμος (που κατά τα προαναφερθέντα κύρωσε τη Συνθήκη του Βουκουρεστίου του 1913), επιχειρείται δόλια να καταργηθεί από την εκτελεστική και όχι από τη νομοθετική εξουσία. Αυτό συνιστά κατάφωρη παραβίαση του Συντάγματος και της αρχής της διάκρισης των εξουσιών, δεδομένου ότι σύμφωνα με το Σύνταγμα το δικαίωμα κατάργησης νόμων έχει μόνον η νομοθετική εξουσία, ενώ η εκτελεστική οφείλει να κατευθύνει τη γενική πολιτική της χώρας, σύμφωνα με τους ορισμούς του Συντάγματος και των νόμων.

Συνεπώς, ο λόγος αυτός ακυρώσεως είναι νομικά και ουσιαστικά βάσιμος και πρέπει να γίνει παραδεκτός και κατ' ουσίαν αποδεκτός από το Δικαστήριό Σας.

ΤΡΙΤΟΣ ΛΟΓΟΣ:

ΥΠΕΡΒΑΣΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΗΣ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΩΝ

(άρθρων 26 και 36 του Συντάγματος)

Σύμφωνα με το άρθρο 26 Σ, "1. Η νομοθετική λειτουργία ασκείται από τη Βουλή και τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. 2. Η εκτελεστική λειτουργία ασκείται από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και την Κυβέρνηση." Στην προκειμένη περίπτωση, η προσβαλλόμενη "συμφωνία των Πρεσπών", αποτελεί νομοθετικό έργο, που εσφαλμένα και μάλλον δόλια για την αποφυγή της άσκησης της παρούσας αίτησης ακυρώσεως παρουσιάζεται ως "κυβερνητικό". Συγκροτείται από άρθρα και παραγράφους που αποτελούν διατάξεις, δεσμευτικές για τις μελλοντικές κυβερνήσεις, τη δικαστική εξουσία και τον ελληνικό λαό. Βέβαια οι διατάξεις γίνονται δεσμευτικές (με ισχύ νόμου) μετά την κύρωσή τους από τη Βουλή, στην προκειμένη περίπτωση όμως, η Βουλή και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας δεν νομοθετούν, αλλά θα κληθούν μελλοντικά να εκτελέσουν ένα ολοκληρωμένο κυβερνητικό νομοθέτημα!

Σε κάθε αντιπροσωπευτική δημοκρατία ο λαός αναδεικνύει περιοδικά τους εκπροσώπους του στη Βουλή και, δι' αυτής, την κυβέρνηση. Η βούλησή του της εξασφαλίζει την πολιτική νομιμοποίηση στις αποφάσεις που λαμβάνει, γι' αυτό και είναι χρήσιμο να εκφράζεται όχι μόνο με τη διενέργεια γενικών εκλογών, αλλά και με προσφυγή σε δημοψήφισμα.

Στο Σύνταγμά μας, όπως διαμορφώθηκε μετά την αναθεώρηση του 1985/1986, προβλέπονται δύο τύποι δημοψηφίσματος. Το πρώτο αφορά κρίσιμο εθνικό θέμα, προεχόντως σχετικό με την εξωτερική πολιτική και την εθνική άμυνα. Για τη διεξαγωγή του

απαιτείται πρόταση της κυβέρνησης και απόφαση της απόλυτης πλειοψηφίας των βουλευτών. Ο άλλος τύπος δημοψηφίσματος κατοχυρώθηκε στην αναθεώρηση του 1985/1986. Αφορά ψηφισμένο νομοσχέδιο που ρυθμίζει σοβαρό κοινωνικό ζήτημα, με εξαίρεση τα δημοσιονομικά. Για την προκήρυξή του απαιτείται πρόταση των 2/5 και αποδοχή της από τα 3/5 του συνόλου του βουλευτών.

Αν και ο συντακτικός νομοθέτης δεν παρέχει ρητά σχετική εξουσιοδότηση στον κοινό νομοθέτη, η ψήφιση εκτελεστικού νόμου είναι απαραίτητη, προκειμένου να εξειδικευτούν οι συνταγματικοί ορισμοί. Όταν ακόμη προβλέπονταν δημοψήφισμα μόνο για κρίσιμα εθνικά θέματα, θεσπίστηκε ο ν. 250/1976. Έκτοτε και παρά τη συνταγματική κατοχύρωση ενός ακόμη τύπου του, δεν προωθήθηκε η αναγκαία νομοθετική ρύθμιση. Έτσι, η προσφυγή σε δημοψήφισμα, παρά την αναγκαιότητά του, συναντά σοβαρά εμπόδια περιορίζοντας τον θεσμό της δημοκρατίας.

Στην περίπτωση όμως της "συμφωνίας των Πρεσπών", δεν ακολουθήθηκε η ανωτέρω δημοκρατική διαδικασία. Ούτε δημοψήφισμα έγινε, παρά το γεγονός ότι πρόκειται για σοβαρό εθνικό θέμα, ούτε τέθηκε η συμφωνία σε δημόσια διαβούλευση, ούτε επεξεργάστηκε από ειδικούς, παρά το γεγονός ότι διαπραγματεύεται ειδικά επιστημονικά θέματα. Για παράδειγμα, το αν μία σλάβικη γλώσσα είναι "Μακεδονική", πρέπει να απαντηθεί από γλωσσολόγους, και το αν ένας σλάβικος λαός είναι "Μακεδονικός", πρέπει να απαντηθεί από εθνολόγους. Διότι ο υπουργός εξωτερικών με τις γνώσεις που διαθέτει, δεν μπορεί να έχει άποψη για τα ανωτέρω θέματα, ούτε

δικαιούται να μας επιβάλλει με νόμο, την αντιεπιστημονική και ατεκμηρίωτη άποψή του.

Περαιτέρω, δια της υπογραφής της "συμφωνίας των Πρεσπών" από την κυβέρνηση, προκύπτει υπέρβαση εξουσίας κατά παράβαση του άρθρου 36 του Συντάγματος, που ορίζει τις εξουσίες, την ευθύνη και τις πράξεις του Προέδρου της Δημοκρατίας στην περίπτωση σύναψης διεθνών συνθηκών. Συνεπώς, ο λόγος αυτός ακυρώσεως είναι νομικά και ουσιαστικά βάσιμος και πρέπει να γίνει παραδεκτός και κατ' ουσίαν αποδεκτός από το Δικαστήριό Σας.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΛΟΓΟΣ:

ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ,
ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, ΣΤΟΥΣ ΣΛΑΒΟΥΣ.

Με την ήδη προαναλλόμενη «συμφωνία των Πρεσπών», η ελληνική κυβέρνηση παραχωρεί το όνομα "Μακεδονία", τη "Μακεδονική γλώσσα" και την "Μακεδονική ιθαγένεια", που ανήκουν στους πολίτες της Ελληνικής Μακεδονίας, στους Σλάβους. Η παραχώρηση αυτή γίνεται δίχως λόγο, είναι αβάσιμη επιστημονικά και συνεπώς πρέπει να ακυρωθεί και για τον λόγο αυτό. Η κυβέρνηση παραχώρησε «μακεδονική» γλώσσα, στηριζόμενη σε ένα ανύπαρκτο θέμα που βασίζεται στη μεταγραφή της γλώσσας των Σκοπιανών από το κυριλλικό στο λατινικό αλφάβητο το 1977. Εξυπακούεται ότι καμία σχέση δεν έχει η

σκοπιανή γλώσσα, που ανήκει στις σλαβικές γλώσσες, με την αρχαία μακεδονική, ελληνική γλώσσα!!

Το ίδιο ισχύει και για την ιθαγένεια-υπηκοότητα των πολιτών της γείτονας, οι οποίοι θα είναι πλέον και με τη σφραγίδα της Ελλάδας «Μακεδόνες», αφού κανείς δεν θα δίνει σημασία στον αστερίσκο που θα λέει ότι είναι «πολίτες της Βόρειας Μακεδονίας». Αυτό σημαίνει ότι ενδεχομένως θα αντιμετωπίσουν πρόβλημα οι Βορειοελλαδίτες για το εάν θα μπορούν να αποκαλούνται «Μακεδόνες». Ακόμα και στην περίπτωση που αργότερα καταρρεύσει η συμφωνία, η «Μακεδονική» γλώσσα και εθνότητα θα έχουν παραμείνει με ευθύνη της Ελληνικής κυβέρνησης και ενδεχομένως να υπάρχουν πιέσεις από τους «Βορειομακεδόνες» για τη χρήση του ονόματος. Ενδεικτικό παράδειγμα της αλυτρωτικής διάθεσης των Σκοπίων είναι το διάγγελμά του Πρωθυπουργού της γείτονας χώρας, ήτοι του Ζόραν Ζάεφ, ο οποίος τόνισε τα εξής:

«Αξιότιμοι πολίτες της "Δημοκρατίας της Μακεδονίας", σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, είμαι γεμάτος από ένα αίσθημα ειλικρινούς και εδραιωμένης ελπίδας για το μέλλον μας, για το μέλλον των πολιτών μας, των σημερινών αλλά και για των μελλοντικών γενιών. Αυτό το μέλλον σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, μπορούμε να το δούμε στον ορίζοντα: Στην κοινότητα των χωρών της ΕΕ, ισότιμοι μεταξύ των συμμάχων του ΝΑΤΟ.

Αναφέρομαι σ εκείνη την ελπίδα και αισιοδοξία που μας λέει ότι έρχονται καλύτεροι καιροί για τη "Μακεδονία". Αισιοδοξία που μας δίνει κίνητρο να συνεχίσουμε να κινούμαστε, να συνεχίσουμε να εργαζόμαστε, να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, διότι η ευκαιρία

είναι εδώ και πρέπει να αξιοποιηθεί. Με τόλμη και γενναιότητα. Αυτό είναι πατριωτισμός. Τολμήσαμε επειδή δεν αδιαφορούσαμε, επειδή δεν θέλουμε ήττες. Θέλουμε νίκες. Εμείς επιλέξαμε το μέλλον, γι' αυτό έχουμε επιτυχία και φθάσαμε εδώ σήμερα.

Αξιότιμοι συμπολίτες μου, έχουμε μια ιστορική και αιώνια λύση. Λύνοντας τη διένεξη μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της "Δημοκρατίας της Μακεδονίας", οικοδομούμε τη φιλία μεταξύ των δύο χωρών και των δύο λαών. Φιλία η οποία ποτέ δεν ήταν μεγαλύτερη. Έχουμε στα χέρια μας το κλειδί για το άνοιγμα της ευρωπαϊκής προοπτικής, για οικονομική ανάπτυξη και για καλύτερη ζωή για τους πολίτες. Προοπτική και θέση στην κοινότητα των ευρωπαϊκών λαών, για την καλύτερη δυνατή προστασία της αξιοπρέπειας, της ταυτότητας και του μέλλοντος των πολιτών της "Μακεδονίας".

Λύνουμε μία διένεξη 2,5 δεκαετιών για να βγάλουμε τη χώρα μας από τον κλοιό της απομόνωσης. Λύνουμε μία 25ετή διένεξη που τραβούσε την χώρα προς τα κάτω. Όταν όλοι νόμιζαν πως δεν υπάρχει διέξοδος, εμείς τολμήσαμε. Προχωράμε προς τα εμπρός. Με τη λύση ενδυναμώνουμε τη "μακεδονική" ταυτότητα. "Μακεδονική" γλώσσα, "μακεδονικός" λαός, "Μακεδόνας", "Μακεδόνισσα", προστατευμένα και ενδυναμωμένα μια για πάντα. Στεκόμαστε όρθιοι μπροστά σε αυτούς που μας κάνουν υπερήφανους, μπροστά στους Κύριλλο και Μεθόδιο, Κλήμη και Ναούμ, Κρστε Πέτκοφ Μισίρκοφ, μπροστά στον Γκότσε Ντέλτσεφ, μπροστά στον Μπλάζε Κόνεφσκι, τον Κότσο Ράτσιν. Δεν θα υπάρχει πια FYROM. Δεν θα υπάρχουν διεθνείς συμφωνίες που αποφεύγουν τη "Μακεδονική" γλώσσα. Λύνουμε αιώνιο ζήτημα... Με αυτή την συμφωνία θα επιβεβαιωθεί και θα

ενδυναμωθεί η "μακεδονική" εθνική και πολιτιστική ταυτότητα μια για πάντα. Το όφελός μας είναι ανεκτίμητο: Ενδυναμωμένη ταυτότητα και εγγυήσεις για ασφάλεια, σταθερότητα και μέλλον ευημερίας για τους πολίτες μας.

Ήδη, κατά την ανάπτυξη του πρώτου λόγου ακύρωσης της συμφωνίας των Πρεσπών, πιθανολογήθηκε ότι η Ελλάδα διακυβεύει με την υπό κρίση προς ακύρωση Συμφωνία των Πρεσπών τον κίνδυνο διαμελισμού της, αφού δυστυχώς είναι πιθανόν ότι συχνά διοικείται από ανθέλληνες. Πιθανόν διότι αυτό αποτελεί σχέδιο των μεγάλων δυνάμεων. Πιθανόν από αφέλεια. Ανεξάρτητα από την αιτία, ο κίνδυνος διαμελισμού είναι ορατός. Δεν είναι εξάλλου τυχαίο το γεγονός ότι ήδη έχουν κάνει την εμφάνισή του σαματεία και μη κερδοσκοπικοί οργανισμοί μέσα στην Ελλάδα, όπου ζητούν την αναγνώριση της "Μακεδονικής γλώσσας". Το όνομα "Μακεδονία", ως όνομα κράτους, η "Μακεδονική γλώσσα" και η "Μακεδονική ιθαγένεια", είναι στοιχεία αμιγώς ελληνικά, που θα έπρεπε να ανήκουν μόνον στους Έλληνες, και φυσικά δεν ανήκουν στους Σλάβους, όπως επιχειρεί η προσβαλλόμενη διοικητική πράξη, από την οποία συντρέχει παραβίαση των συνταγματικών διατάξεων Συντάγματος καθώς επέρχεται μείωση της αξίας και προσβολή της προσωπικότητας των Μακεδόνων Ελλήνων λόγω της αφαιρέσεως ουσιώδους στοιχείου της πολιτιστικής τους ταυτότητας, δηλαδή της ίδιας της ονομασίας τους.

Συνεπώς, ο λόγος αυτός ακυρώσεως είναι νομικά και ουσιαστικά βάσιμος και πρέπει να γίνει παραδεκτός και κατ' ουσίαν αποδεκτός από το Δικαστήριό Σας.

ΠΕΜΠΤΟΣ ΛΟΓΟΣ:

ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟ 2 ΠΑΡ. 1
ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.

Το άρθρο 2 παρ1 Σ κατοχυρώνει την αξία του ανθρώπου σε εθνικό επίπεδο ορίζοντας «Ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της πολιτείας».

Συναφής είναι και η διάταξη του άρθρου 106 παρ2 που ορίζει τα εξής: «Η ιδιωτική οικονομική πρωτοβουλία δεν επιτρέπεται να αναπτύσσεται σε βάρος της ελευθερίας και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας ή προς βλάβη της εθνικής οικονομίας».

Επίσης ιδιαίτερα σημαντική είναι η διεθνής συνταγματική κατοχύρωση της διάταξης, όπως αυτή εντοπίζεται στο προοίμιο της Οικουμενικής Διακήρυξης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου: «...Επειδή η αναγνώριση της αξιοπρέπειας που είναι σύμφυτη σε όλα τα μέλη της ανθρώπινης οικογένειας, καθώς και των ίσων και αναπαλλοτρίωτων δικαιωμάτων τους αποτελεί το θεμέλιο της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στον κόσμο» καθώς και στο προοίμιο του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης: «Η Ένωση, έχοντας επίγνωση της πνευματικής και ηθικής κληρονομιάς της, εδράζεται στις αδιαίρετες και οικονομικές αξίες της αξιοπρέπειας του ανθρώπου, της ελευθερίας, της ισότητας και της αλληλεγγύης. Ερείδεται στις αρχές της δημοκρατίας και του κράτους δικαίου». Παράλληλα στο άρθρο 1 του Πρώτου Κεφαλαίου αναφέρεται κατά τρόπο πιο συγκεκριμένο «Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια είναι απαραβίαστη. Πρέπει να είναι σεβαστή και να προστατεύεται».

Τέλος πανηγυρική αναγνώριση της προστασίας της ανθρώπινης αξιοπρέπειας συναντάται και στο Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα: *«Τα Συμβαλλόμενα κράτη στο παρόν Σύμφωνο... λαμβάνοντας υπόψη ότι, σύμφωνα με τις αρχές του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, η αναγνώριση της εγγενούς αξιοπρέπειας και των ίσων και αναφαίρετων δικαιωμάτων όλων των μελών της ανθρώπινης κοινωνίας αποτελεί τη βάση της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στον κόσμο ...»*, ενώ στο άρθρο 10 του προκείμενου συμφώνου: *«Κάθε πρόσωπο που στερείται της ελευθερίας του αντιμετωπίζεται με ανθρωπισμό και σεβασμό της εγγενούς ανθρώπινης αξιοπρέπειας»*.

Από τη θέση της ως άνω διάταξης μέσα στο σύστημα στο οποίο είναι οργανωμένο το Σύνταγμα, αλλά και από το περιεχόμενο της, όπως αυτό προκύπτει μέσα από μια εννοιολογική προσέγγιση συνάγεται ότι πρόκειται για μια θεμελιώδη συνταγματική αρχή, η οποία αποτελεί τη βάση για να προχωρήσουμε στην ερμηνεία των άλλων συνταγματικών διατάξεων ή των κοινών νόμων. Αντιστοίχως σε κάποιες πρόσφατες αποφάσεις προσδίδεται αυτόνομη αξία στην αρχή αυτή, έτσι ώστε να αποτελέσει το κριτήριο για την αξιολόγηση της συνταγματικότητας μιας νομοθετικής ρύθμισης ή κοινωνικής συμπεριφοράς. Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά εκεί *«το άρθρο 2 παρ1Σ δεν θεσπίζει δικαίωμα, αλλά κανόνα δικαίου συνταγματικού επιπέδου»*.

Το περιεχόμενο της αρχής έγκειται κυρίως στην απαίτηση να μην υποβιβάζεται ο άνθρωπος, ο κάθε συγκεκριμένος άνθρωπος σε αντικείμενο, σε απλό μέσο για την εξυπηρέτηση οποιωνδήποτε σκοπών, σε αντικαταστατό τελικά μέγεθος»

VOICENEWS.GR

Αναφερόμενος στη διαφορά της διατύπωσης ο κ. Εισηγητής της πλειοψηφίας είπε στη Βουλή: «Η διατύπωση του Σχεδίου είναι μίζω περιεκτικότερα αναφερόμενη εις την καθόλου αξίαν του ανθρώπου». Δεν είναι ωστόσο η «καθόλου», δηλαδή η οποιαδήποτε αξία του ανθρώπου εκείνο το οποίο ενδιαφέρει και εννοείται πράγματι εδώ, αλλά η ποιοτικώς διαφέρουσα, εκείνη που μόνο σε αυτόν υπάρχει και που τον διαφοροποιεί από οποιαδήποτε άλλη ύπαρξη ξεπηδώντας από την ίδια την ουσία του. Αυτό ακριβώς, όμως, αποδίδεται με τον προσφυέστερο όρο «αξιοπρέπεια»— κάτι που φέρεται αποκλειστικά από τον ίδιο τον άνθρωπο. «Αξιοπρέπεια» του ανθρώπου σημαίνει: Πρέπει αξία στον άνθρωπο, γιατί μόνον αυτός είναι πραγματικός ή δυνητικός φορέας συνειδήσεως έχοντας σαν τέτοιος την αξίωση και την ευθύνη να αποφασίζει συνειδητά για τη στάση του στον κόσμο, για τις πράξεις του και τις αντιδράσεις του. Εν προκειμένω με την υπό κρίση προσβαλλόμενη πράξη συντρέχει κατάφωρη παραβίαση των συνταγματικών διατάξεων του άρθρου 2 Συντάγματος καθώς επέρχεται μείωση της αξίας και προσβολή της προσωπικότητας των Μακεδόνων Ελλήνων λόγω της αφαιρέσεως ουσιώδους στοιχείου της πολιτιστικής τους ταυτότητας, δηλαδή της ίδιας της ονομασίας τους.

Συνεπώς, ο λόγος αυτός ακυρώσεως είναι νομικά και ουσιαστικά βάσιμος και πρέπει να γίνει παραδεκτός και κατ' ουσίαν αποδεκτός από το Δικαστήριό Σας.

Δ. ΕΝΝΟΜΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

α) Του πρώτου από εμάς

Ως πολιτικό κόμμα, έχει πλέον παγίως αναγνωρισθεί νομολογιακά η νομική δυνατότητα μας να ασκούμε ένδικα

βοηθήματα και να παριστάμεθα ενώπιον των Δικαστηρίων. Ήδη από το έτος 1979 , η Ολομέλεια του ΣΤΕ έκρινε με την απόφαση 4037/79 ότι η νομοθετική διάταξη που παρέχει το δικαίωμα προς άσκηση αιτήσεως ακυρώσεως στα φυσικά και τα νομικά πρόσωπα, δεν περιορίζεται μόνο σε αυτά που απαριθμούνται στον Αστικό Κώδικα ή σε άλλα νομοθετήματα, αλλά αναφέρεται και σε ενώσεις προσώπων οι οποίες καθίστανται υπό της εννόμου τάξεως φορείς δικαιωμάτων και υποχρεώσεων όπως είναι τα πολιτικά κόμματα, στα οποία αναγνώρισε ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις. Έκτοτε ακολούθησαν και άλλες αποφάσεις οι οποίες παγίωσαν την ως άνω θέση, ενδεικτικά δε αναφέρονται οι με αριθμό 12625/1982 ΜΠΡΑθηνών, σύμφωνα με την οποία ενώσεις προσώπων που δεν έχουν αποκτήσει νομική προσωπικότητα δύνανται να είναι διάδικοι σε δίκη ενώπιον του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, η με αριθμό 22/1994 απόφαση του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου η οποία έκρινε ότι τα πολιτικά κόμματα έχουν την ιδιότητα να είναι διάδικοι σε δίκη αφορώσα το κύρος των Βουλευτικών εκλογών, η με αριθμό 944/1999 απόφαση του ΣΤΕ , το οποίο έκρινε μετά από αίτηση του κόμματος "ΔΗΚΚΙ" ότι το αιτούν πολιτικό κόμμα έχει την ικανότητα να είναι διάδικος και νομιμοποιείται στην άσκηση αίτησης ακύρωσης του Υπουργού Τύπου και ΜΜΕ , με την οποία συγκροτήθηκε το ΕΣΡ χωρίς να μετάσχει το ΔΗΚΚΙ στη διαδικασία αυτή παρόλο που κατείχε στη Βουλή 9 έδρες σύμφωνα με τον ισχύοντα νόμο, αλλά και η 1072/2000 απόφαση του ΣΤΕ η οποία αναγνωρίζει το δικαίωμα άσκησης αίτησης ακύρωσης εκ μέρους του πολιτικού κόμματος

“Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα” κατά της πράξης με την οποία γίνεται η κατανομή κοινόχρηστων χώρων.

Το έννομο συμφέρον του πρώτου από εμάς κίνησης και των μελών της, προκύπτει από το καταστατικό του, όπου ορίζονται τα πιστεύω και οι βασικές αρχές του. Ένα πολιτικό κόμμα που προασπίζεται τα ελληνικά ιδεώδη και μάχεται υπέρ των εθνικών θεμάτων του Ελληνισμού, αλλά και της ενδεδειγμένης λειτουργίας του δημοκρατικού πολιτεύματος. Στην προκειμένη περίπτωση, στοιχειοθετείται επιχείρηση κατάλυσης του Συντάγματος από την κυβέρνηση, και κύριο δικαίωμα των μελών του κόμματός μας είναι το οριζόμενο δια του άρθρου 120&4 του Συντάγματος, ως θεμελιώδες δικαίωμα και υποχρέωση τήρησης του Συντάγματος, που επαφίεται στους πολίτες που διαθέτουν πατριωτισμό. Βάσει αυτής της διάταξης, κάθε πολίτης που διαθέτει πατριωτισμό, δικαιούται και οφείλει να αγωνιστεί με κάθε μέσο για την τήρηση του Συντάγματος. Κατά συνέπεια, σε κάθε περίπτωση παραβίασής του από την κυβέρνηση ή τη νομοθετική εξουσία, γεννάται το έννομο συμφέρον των πολιτών να αντισταθούν, με κάθε πρόσφορο μέσο, ένα εκ των οποίων είναι η προσφυγή στη δικαιοσύνη. Άπαντα τα μέλη του κόμματός μας, ως Έλληνες, προσβάλλονται βάνουσα από την προωθούμενη υποχρεώσή τους να διευκρινίζουν ότι είναι Έλληνες Μακεδόνες, θιγόμενοι έτσι άμεσα και ουσιαστικά από την εν λόγω συμφωνία, η οποία αλλοιώνει την ιστορία μας, διακυβεύει την εθνική κυριαρχία μας, συνεπάγεται σφετερισμό του ονόματος, αλλά και της ιστορίας της Μακεδονίας, καθιστώντας έτσι άκρως αμφίβολο το μέλλον και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας μας. Η Μακεδονία είναι η ψυχή μας. Και για το λόγο τούτο, προσβάλλονται κατάφωρα πολλαπλά ατομικά μας δικαιώματα, καθώς δεχόμενοι την εν λόγω συμφωνία

είναι ωσάν να δεχόμασθε να παραχωρήσουμε μέρος του εαυτού μας, της ιστορίας μας, της ταυτότητάς μας.

β) Του δεύτερου από εμάς, ατομικά και με τις προαναφερθείσες στην αρχή της παρούσας ιδιότητες

Παραδεκτά, και έχοντας έννομο συμφέρον, ο δεύτερος από εμάς ζητώ την ακύρωση της άνω προσβαλλόμενης «Συμφωνίας των Πρεσπών», καθόσον κατάγομαι στη Βόρεια Ελλάδα, μένω στην πόλη της Θεσσαλονίκης, τυγχάνω δε πάνω από όλα Έλληνας. Και ως Έλληνας, έχω έννομο συμφέρον αν ζητήσω την ακύρωση μιας συμφωνίας που παραβιάζει το Σύνταγμα της χώρας μου, καταπατά την Ιστορία της, διαβρώνει την εθνική μας ταυτότητα, θέτει σε κίνδυνο την ίδια την εδαφική ακεραιότητα της Ελλάδας. Μια συμφωνία που υπεγράφη από τον Υπουργό Εξωτερικών χωρίς καμία προς τούτο εξουσιοδότηση, χωρίς την παραμικρή λαϊκή νομιμοποίηση, χωρίς καν να ερωτηθεί ο ελληνικός λαός, χωρίς καν να λάβουν υπόψιν τη σοβαρότατη αντίρρηση της χώρας για την κατάπτυστη αυτή συμφωνία. Το έννομο συμφέρον μου τυγχάνει αυταπόδεικτο καθώς πριν καν την κύρωση της εν λόγω συμφωνίας από το Ελληνικό Κοινοβούλιο, ο Πρωθυπουργός του Δεύτερου Μέρους προβαίνει σε αλλεπάλληλες σοβινιστικές δηλώσεις, τα σχολεία της ΠΓΔΜ διδάσκουν τη νέα γενιά των παιδιών τους για μια "Μακεδονία" που φτάνει μέχρι και τη Θεσσαλονίκη μας, τα Σκόπια αποκτούν ΑΟΖ στο Θερμαϊκό, κατηγορούνται ως φασίστες οι Έλληνες που διαδηλώνουν κατά της εν λόγω συμφωνίας. Για όλους τους ανωτέρω λόγους, κι επειδή κι μόνη η ελληνική μου ταυτότητα υπερκαλύπτει το έννομο συμφέρον, για τους λόγους αυτούς η παρούσα αίτηση ακύρωσης δέον όπως γίνει δεκτή.

Ε. ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟ

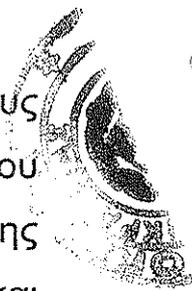
Επειδή η προσβαλλόμενη συμφωνία των Πρεσπών, υπερβαίνει τα όρια της "κυβερνητικής πράξης", και υπόκειται παραδεκτώς σε αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του ΣτΕ. Διότι, η κυβέρνηση στην περίπτωση αυτή, κατευθύνει τη γενική πολιτική της χώρας, κατά παράβαση των ορισμών του Συντάγματος και των νόμων και καθ' υπέρβαση εξουσίας.

Επειδή με την προσβαλλόμενη "συμφωνία των Πρεσπών, παραβιάζονται έννομα συμφέροντα των ελλήνων πολιτών.

Επειδή η προσβαλλόμενη "συμφωνία των Πρεσπών", παραβιάζει το Σύνταγμα και τους νόμους του Κράτους, ακυρώνοντας μονομερώς τη συμφωνία του Βουκουρεστίου (ΦΕΚ Α217/1913) δια της οποίας η Ελλάδα αποκτά και διατηρεί έως σήμερα την εθνική κυριαρχία της επί του μεγαλύτερου μέρους της Μακεδονίας. Με την προσβαλλόμενη "Συμφωνία των Πρεσπών", η Ελλάδα δύναται να χάσει την κυριαρχία της επί του Μακεδονικού εδάφους, αφήνοντας ανοικτό το έδαφος για διεκδικήσεις, από τους συνδιεκδικητές (Βουλγαρία, Σκόπια ή και Αλβανικά στοιχεία του πληθυσμού της τελευταίας, στα πλαίσια του αλυτρωτισμού της «Μεγάλης Αλβανίας»).

Επειδή με τη Συμφωνία των Πρεσπών, η ελληνική κυβέρνηση παραχωρεί στους Σλάβους το όνομα "Μακεδονία", τη "Μακεδονική γλώσσα" και την "Μακεδονική ιθαγένεια", που δικαιωματικά ανήκουν στους ΕΛΛΗΝΕΣ.

Επειδή η Συμφωνία των Πρεσπών, α) παραβιάζει την απόφαση του Αρείου Πάγου (1448/2009), όπου εισηγήτρια ήταν η σημερινή νομική σύμβουλος του Πρωθυπουργού Βασιλική Θάνου, με την οποία το Δικαστήριο είχε κρίνει ότι «δεν υπάρχει μακεδονικό έθνος και κατά συνέπεια μακεδονικός πολιτισμός και μακεδονική γλώσσα» και β) όπως διακεκριμένοι νομικοί της χώρας ανέφεραν

επανελημμένα, είναι Συνταγματικά άκυρη, • δεν πληροί τους όρους της διαφάνειας, της αλήθειας και της ακρίβειας του δημοσίου διεθνούς δικαίου • Αντιβαίνει ευθέως με τη σύμβαση της Βιέννης, σε σχέση με το δίκαιο των συνθηκών, και με θετούς και εθιμικούς κανόνες του αναγκαστικού διεθνούς δικαίου (jus cogens) όπως η ορθότητα και η ευθύτητα, αφού στο κείμενο περιέχονται διφορούμενοι και ασαφείς όροι, και αμφισημίες μεταξύ του αγγλικού και ελληνικού κειμένου, ενώ δεν περιέχονται πρόνοιες για την καταγγελία, λύση αποχώρηση και παραίτηση από τη συνθήκη. • Αντιβαίνει ευθέως στην Ευρωπαϊκή Συνθήκη Ιθαγένειας (Στρασβούργο 11,1997), όπου καθορίζεται ότι κατά τη συνομολόγηση διατάξεων περί ιθαγένειας, λαμβάνεται υπ' όψιν το νόμιμο συμφέρον λαών, κρατών και ατόμων (π.χ. μακεδονική εθνότητα και γλώσσα) • Αντιβαίνει στις συμβάσεις περί προστασίας της Πολιτιστικής Κληρονομιάς (Χάγη1954) που έχουν κυρωθεί με νόμους 360/1976, 3928/2002, συμβάσεις της UNESCO για την πολιτιστική κληρονομιά ν. 3251/2006 και άλλες ενώ επιφέρει σύγχυση της πολιτιστικής ταυτότητας μεταξύ των δύο εθνών • Αναθεωρεί το Πρωτόκολλο των Αθηνών 1913, τη Συνθήκη του Βουκουρεστίου 1913, και τη Συνθήκη της Λωζάνης, χωρίς τη σύμπραξη της αντισυμβαλλομένης στις 2 πρώτες συμβάσεις Σερβίας, και δυναμιτίζει το status quo της βόρειας συνοριακής γραμμής της χώρας και εγκυμονεί κινδύνους για το Αιγαίο λόγω προβλέψεων περί περικόλειστου κράτους.

Επειδή το Δικαστήριό Σας είναι αρμόδιο για την συζήτηση της παρούσας.

Επειδή η παρούσα είναι νόμιμη, βάσιμη και αληθινή.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

και για όσους τυχόν πρόσθετους θα καταθέσουμε νόμιμα και εμπρόθεσμα

και με την ρητή επιφύλαξη κάθε νομίμου δικαιώματός μας

ΖΗΤΟΥΜΕ

1) Να γίνει δεκτή η παρούσα αίτησή μας.

2) Να ακυρωθεί η από 17-6-2018 διοικητική πράξη υπογραφής από τον Υπουργό Εξωτερικών της Ελλάδος, της «Τελικής Συμφωνίας για την επίλυση των διαφορών οι οποίες περιγράφονται στις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών 817(1993) και 845(1993), τη λήξη της Ενδιάμεσης Συμφωνίας του 1995 και την εδραίωση Στρατηγικής Εταιρικής Σχέσης μεταξύ των μερών», [όπου αναφερόμενο ως "πρώτο μέρος" είναι η Ελληνική Δημοκρατία και το "Δεύτερο μέρος" είναι μη αναφερόμενο αλλά περιγραφόμενο, ως "δεύτερο μέρος που έγινε δεκτό στα Ηνωμένα Έθνη σύμφωνα με την απόφαση της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών 47/225 της 8ης Απριλίου 1993"], καθώς και κάθε άλλη, αμέσως ή εμμέσως, συναφής προγενέστερη ή μεταγενέστερη πράξη ή παράλειψη, καθώς και πράξη εκτελέσεως και ιδίως:

α. Η κατατεθείσα στη Βουλή διοικητική πράξη με τη μορφή επιστολής προς τον Γενικό Γραμματέα του NATO με την οποία ο Υπουργός Εξωτερικών δηλώνει ότι συναινεί στην ένταξη της πΓΔΜ στη Συμμαχία

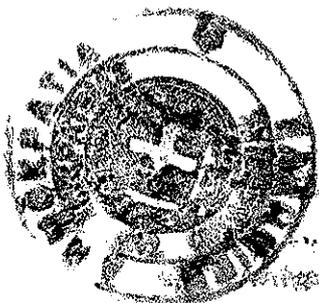
β. Η κατατεθείσα στη Βουλή διοικητική πράξη με τη μορφή επιστολής προς τον Πρόεδρο του Συμβουλίου της ΕΕ με την οποία ο Υπουργός Εξωτερικών δηλώνει ότι συναινεί στην έναρξη διαδικασίας διαπραγμάτευσης για την ένταξη της πΓΔΜ στην ΕΕ.

3) Να καταδικασθεί το αντίδικο Ελληνικό Δημόσιο στην δικαστική δαπάνη μας, καθώς και στην αμοιβή του πληρεξουσίου δικηγόρου.

Αθήνα, 6 Ιανουαρίου 2019

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥΛΑ Β. ΣΤΑΜΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (Α.Μ. Δ.Σ.Χ. 674)
ΑΘΗΝΑΣ 10 - ΧΑΛΚΙΔΑ
ΤΗΛ. 2221400979 - 6932600552
Α.Φ.Μ. 110413364 Δ.Ο.Υ. ΧΑΛΚΙΔΑΣ
gerastamou84@gmail.com

ΣΤ 7-1-2019
Αθήνα 7-1-2019
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

VOICENEWS.GR